

Az infláció valkúrjei

„...és a modern ember számára a vallás már nem kötelesség lesz vagy az egyetlen út a megvilágosodás felé, hanem választható lehetőség az ezer és ezer közül. Mindenhol ott lesz a megváltás, a könyörület, az öröm és az egyenlőség, és minden templom tárt karokkal várja majd az érdeklődőket. Az összes út a megvilágosodásba és a mennyekbe vezet majd, mert mindenhol felépítik az egymással is kommunikáló Kánaánokat.” (részlet egy modern templom feliratából)

Jason nehezen vette a levegőt, ahogy baktatott az utcákon – mondjuk inkább úgy, hogy vonszolta magát. Gyenge volt, fáradt és mosdatlan. Az eget már nem is próbálta nézni – egyrészt éjjel volt, másrészt pedig, amiért nehezen vette a levegőt: a mindent lassan megfojtó szmog. Amit nézett, azok a kolosszális kiterjedésű panteon kezeletlen betonpillérei voltak.

Ebben a modern politeizmusban az istenek szentírásai a falakon harcoltak egymással: az öreg istenek megsárgult, elszakadt, eltépett, öszszefirkált plakátokkal, amikre újabb, tisztább, környezettudatosabb papírból készült plakátokat ragasztottak egymást túlszárnyalva, átfedve, az ifjabbak fénycsövekből összerakott szent szimbólumokkal hirdették az egy igazságot, a még ifjabbak monitorokon tették meg ugyanezt. Ezzel értük el a vallástolerancia végső lépcsőfokát: az első istennek szentelt monitoron jelenik meg a második, harmadik, negyedik és még ki tudja, mennyi másik istenség örök igazsága és szava. De ez a békés harc a hívekért mindenütt ott volt – az aluljárókban, megállóknban, járművekre festve-ragasztva, a levegőben reptetve (már amikor látni lehetett valamit) és természetesen apostoláikon, papjaikon, papnőiken, prófétáikon.

És ott volt Ő is: az Arctalan Próféta, az időtlen szépség, aki minden istenség felszentelt felületén szerepelt, és az igéjüket hirdette. Bárkinek felajánlotta a szolgálatait – a szentség hirdetése manapság a legfontosabb, nem lehet különbségeket tenni. Érinthetetlennek és elérhetetlennek látszott, de a mennyei hatalom és a végtelen boldogság ígéretét hordozta minden gesztusában. Kissé kreolbarna bőre hibátlan porcelánfényben tündökölt, hosszú, kissé hullámos, ezüstfehér haja földöntúli tisztaságot sugárzott magából. Ő volt az istenek elkötelezett szolgálója, aki sosem térített: az Ő gesztusai önmagukért beszéltek.

Jason elhaladt egy csapat próféta mellett. Ők voltak az Egy Gyümölcs Szónokai. Tiszták voltak, ápoltak és szórtelenek. Testhez álló, ezüstszínű ruhát viseltek, aminek a hátán ott volt a Szent Gyümölcs szimbóluma. Az utca túloldalán

két női apostolt látott egy kis szentély bejárata előtt. Igényesek voltak és gyönyörűek, nem volt meg bennük az Egy Gyümölcs Szónokaiban látott puritán góg és prüdség, stílusos, ízléses bőr- és vászonanyag ruhákat és kalapokat viseltek, szemmel láthatóan egzotikus és kivételes alapanyagokból. Ruhájukon egy olasz istenség szent nevét vélte látni. Kiért egy térre, amikor lassan elkezdett szemerkélni az eső. Ahogy egyre több és több kis csepp csapódott a bőrének, kellemetlenül meleg viszketést kezdett érezni a szabadon hagyott testrészein. Még jobban fejébe húzta a jobb napokat látott pulóvere kapucniját, és behúzódott az épületek falához, hogy minél kevesebb érje a mérgezett esőből.

A tér egy olyan szakaszához ért, ahol több rivális egyház osztott ételt. A műanyag és a szója finom illatától fájdalmasan korgott a gyomra. Érezte, hogy leesett a vércukorszintje, és hamarosan ő is utána zuhan. Megszédült, és fél térdre rogyott – az ökleivel támasztotta meg magát a járdán, hogy valahogy visszanyerje az egyensúlyát. Végtelenül gyengének és kiszolgáltatottnak érezte magát, eleredtek a könnyei.

– Éhes vagy, barátom? – szólította meg egy angyali férfihang, de nem várta meg a választ. – Nálunk minden földi jóból megadatik, annyi a dolgod, hogy betérlsz a házukba. Vezekelned sem kell: Istenünk végtelen megbocsátása mindenkire érvényesül!

Jason felnézett a férfira, aki egy friss, gőzölgő sajtburgert nyújtott felé. Ízlésesen kidolgozott, hibátlan teste volt, amit finom anyagú, arany és piros színű kelmébe burkolt. Egészségesen csillogó, göndör, rézvörös haja körülölelte fejét, mint egy sörény, ami mögül dicsőségesen világított az M-alakú neoglória.

Újra a burgerre nézett, ismét korgott egyet a gyomra. Még gőzölgött, csöpögött belőle a zsír. Ismét feltekintett az angyalra, aki folytatta:

– Most, Urunk végtelen irgalmában, akciósan hozzájuthatsz a megváltáshoz! – kedvesen elmosolyodott, de a szemében nem volt semmi, csak végtelen közöny.

Lopva körülpillantott a téren, a közben kissé alábbhagyó eső valamennyire lenyomta a port és a szmogot, messzebbre lehetett látni. A tér a régi korok pompáját idézte, amikor még pogány volt a világ. A régi betonpillérekre felkerültek a megszentelt szavak és szimbólumok, fények és monitorok, az egész hely szinkavalkáddal jutalmazta a báméskodókat. Jason magához hasonló embereket látott a mocsokban fetrengeni, akikhez jószagos közönnyel különböző felekezetek angyalai közeledtek, és a kezükben tartott étellel, ruhával és egyéb dolgokkal kínálták őket. Újra felemelte a fejét, az eddig vele foglalkozó angyal átlibbent a tér egy másik részére, ahol egy csontra lesóvá-

nyodott embernek kínálta a megváltást, most akciósan. Meglepődve tapasztalta, hogy a top-rongyos, sovány ember, amikor mohón beleharap az ételbe, még soványabb lett, és ruhája olyanná vált, mint segítőjéé, akit mindez egy cseppet sem érdekelt, visszalibbent a templom bejáratához, ahol dölyfösen méregette a többi egyházat és angyalaikat. Jason felállt, és odalépett hozzá.

– Nem is foglalkozol azokkal, akiket megmentesz?

– Miért kellene? Már megkapták a megváltásukat...

– És mi lesz, amikor megették vagy elhordták?

– Mi lenne? Vesznek másikat.

– De így nem árusítjuk ki a megváltást?

Ekkor az angyal Jason felé fordult, és mélyen a szemébe nézett. Arca kifejezéstelen volt, a szeme mintha nem is rá, hanem a végtelen messze-ségbe tekintett volna.

– Dehogynem, barátom. Pont ez a lényeg. Ha ingyen adjuk, nincs semmilyen értéke. Így mindenki megdolgozhat a megváltásáért, és elnyerheti jogos jutalmaként.

– De csak pár órára vagy hónapra!

– És? Megveszi új formában, ami éppen a leginkább megváltja. Az isteni gondviselés bármilyen formában elérhet minket. – Az angyal Jason vállára helyezte a kezét, hangjától kellemes bizsergés futott végig a bőrén. – Nem kényszeríthetjük az embereket, hogy egyetlen dologban keressék a megváltásukat, nem igaz?

– De nem kerülnek a mennybe, csak jobban érzik magukat!

– Nem ez lenne maga a mennyország? Bármit megtehetsz, bárki megmenthet! Körülvesz minket a végtelen könyörület és megbocsátás!

– És mi lesz akkor, ha meghalok?

Az angyal levette Jason válláról a kezét.

– Az utolsó tettedként megváltod a családodat és a sírásókat.

– Ha jól értem, az egészség ez teszi lehetővé – mondta Jason, és elővette a pénzét. Az angyal szeme mély áhítattal csillogott, ahogy ráemelte tekintetét.

– Igen, barátom. A Felkent Jegyek teszik lehetővé, hogy mindenki elérhesse a végső üdvösséget.

– Hol vannak, akik ezeket gyártják?

– Az Adakozók Lovagrendjének egyik székháza pont itt van, csak egy térrel arrébb. Minden nap reggel 8 és délután 4 között leróhatod tiszteletedet előttük.

Jason megköszönte az angyal segítségét, be ment a templomába, ahol megvacsorázott, rendbe rakta a külsejét, ivott egy kávét, és kivárta a reggelt. Miközben várt, mérlegelte magában az angyal szavait.

A sötét felhő lágy, fehér, ködszerű felhővé szelídült, ahogy felkelt a Nap, és megvilágította a teret. Különböző felszentelt járművek ezrei tolongtak a tér sarkaiban, és gyalogosok siettek a közepén, ahogy az emberek a munkahelyeikre próbáltak eljutni, hogy szolgálhassák isteneiket. A négyzet alakú terület egyik oldalát teljesen kitette az épület, ami a helyi lovagrend felszentelt székháza volt. Előtte a dísznövényzet eléggé viharvert állapotban volt, a rajta dolgozó emberek minden erőfeszítésének ellenére – igaz, a szmogfelhő miatt ide nem igazán ért már le a napfény. A rohanó embertömegben ott állt Jason, és meredten bámulta a lovagrend díszes épületét. Arcáról semmit nem lehetett leolvasni az eltökéltségen kívül. Belső zsebéből előhúzott egy vastag pénzköteget, és lassan felemelte a magasba. A siető emberek közül többen megálltak, és pár lépés helyet hagyva, érdeklődve figyelték a fiatal férfi mozdulatait. Jason felemelte a másik kezét is, ebben egy égő öngyújtót tartott. Meggyújtotta a pénzköteget, mire a tömeg, aki már őt figyelte, felmorajlott, és kissé hátrahőkölt. Még mindig mereven az épületet figyelve meglendítette a karját, és a lángoló köteget bedobta az egyik ablakon. Nem kellett sok, és fellobbantak a lángok, de hamar eloltották őket. A báméskodók közül meghökkent suttogásokat lehetett hallani:

– Eretnek!

– És az, ki meggyalázá a legfelsőbb szentséget, máglya általi halálra ítéltessék! – idézte az ősi törvényt az üzleties öltönyt és aranykeretes szemüveget viselő érsek. A tömeg helyeslően morajlott. A szent ember teátrálisan lesétált a pódiumról, és odalépett a karóhoz, amihez Jasont kötözték. – Mit kíván mondani a vádlott az utolsó szó jogán?

Még mindig érezte a vér ízét a szájában. Az őrszobán kegyetlenül megverték, talán a bordája is megrepedt, mert fájt, ahogy vette a levegőt. Lassan felemelte a fejét, és az érsek hájas szemébe nézett, aki mély megvetéssel tekintett fel rá. Minden habozás nélkül véres nyálat köpött az arcába. A tömeg felhördült, ahogy a felkent egyházi személy hitetlenkedve tántorgott hátra.

– Hogy tagadhatod meg így a legnagyobb szentséget? – méltatlankodott az érsek.

– A szentség nem árusítható ki, nem vehető, nem adható és legfőképp nem nyomtatható!

Ezek voltak az utolsó szavai. Miközben égették, arcizma se rándult, csak meredten bámulta az érseket, aki nem tudta, hogy már rég halott volt, így az reszketve nézte végig, ahogy a rendszer ellenségének mintha nem is fájna a tisztító tűz. A tűz körül kántáló tömeg ebből már mit sem vett észre, csak hajlongtak és ismételték:

– Az Úr tette őt próbára, és elbukott.

